

ALTERNATÍV KÖRLEVÉL

a HME tagjaihoz

Alternatív irodalom

Kedves Olvasó, ne lepődj meg, kérlek, hogy most ezeken az oldalakon nem a szokásos bírálatot, ítéletalkotási folyamatot és dícsérő vagy elmarasztaló végeredményt olvasod. A bíráló letette tollát és ő is mérleget készít. Az elmúlt két évtized mint egy szempillantás, úgy múlt el az életemből. Az első idők nem voltak könnyűek, de sok tanulsággal jártak. Meg kellett szoknom sok más mellett a **HME** életét, szellemét, szokásait és – last but not least – tagjait is. Rá kellett jönnöm, hogy első, hallgató időszakomnak véget kell vetnem, ha itt akarok maradni, mert egy ilyen vegyes társaságban mindig van valami probléma a szőnyegen, amihez az ember hozzászólhat, ha a szakmáját érinti a dolog. A hozzászólásból aztán véleménynyilvánítás lett, abból -ütköztetés, vita. Mikor ez már a **V** munkastílusára is kiterjedt, világossá vált, hogy vagy elhallgattatom magam, vagy élve a demokrácia adta lehetőséggel, igenis fenntartom és terjesztem véleményemet. De az **AK** mégsem az én ötletem volt, hanem egy azóta megbetegedett és Magyarországra távozott tagtársunké. Sőt, el sem akartam fogadni a javaslatot, hogy rendszeresen nyilatkozzam az **E** életéről. De a vonakodásból szokás lett, s a szokás állatai vagyunk, mondja a német. Hogy az elmúlt 12 év **AK**-i milyenek, megállapítja más, ha lesz ilyen luxusra is ember valamikor. Én csak annyit mondok most, hogy ebben a tucatnyi évben még semmilyen visszatekintést nem tettem, semmilyen ponton nem álltam meg örülni vagy sajnálkozni. Volt pl. a 10. szám és a 10. évforduló stb. Ezért most azt mondtam: 12 év is szép és elég sok a megállásra. Nem magunkat ünnepelni, hanem csupán egy egészen másfajta ünnepi számot készíteni: egy irodalmi mellékletet.

Ebben a mellékletben alulírott mellett szerzőként szerepel ismert költőnk, **Kova László**: megtisztelt azzal, hogy néhány újabb versét bemutatásra átengedte. Köszönet érte. Szerepel még néhány fordítás is (német és francia költőktől; a műfordításokat – ha nincs másként jelezve – mind alulírott követte el). A kiadvány terjedelmi okokból csak verseket tartalmaz: kisebb helyen mondanak, reméljük, magvas gondolatokat. Hogy lesz-e folytatása, az a jövő titka, de ha valakinek számba jöhető írása volna, bármikor szívesen megbeszélem vele. (A diszkréciót garantálom!)

Persze, az örökös gúnyolódóknak most jó alkalmat adtam az alternatív szóval: „*Hisz ez nem igazi irodalom, csak alternatív*” Így van. Csakhogy minden az a világon, s hogy mi az igazi a korstárs dolgok közül, azt csak a jövő dönti el. Minden tollforgató természetszerűleg a világ legjobbjára akar lenni, s lehet, hogy a legrosszabbja lesz. A próbálkozás akkor is megéri a fáradságot, mert csak így válik ki az arany a sárból. De ha semennyi aranyat sem kapunk, akkor is legalább a friss levegőn voltunk. A nyelv és a költői eszközök kezelésének mindig frissítő levegőjében keressük az aranyat. Szellemi egészségünk és gazdagodásunk érdekében. Remélem, versszerető társaink megértéssel fogadják ezt a próbálkozást. Talán sikerül vele a tagság nyári olvasmányaihoz egy érdekes színfolttal hozzájárulnunk. Remélem, továbbá, hogy nem túl nehéz megemészteni, s még azt is, hogy mindenki talál benne valamit a saját ízlése számára. Lectori salutem.

Tisztelettel,
Horváth Tibor

Horváth Tibor oldala (1)

Alulírott „magam mentségére” szükségesnek érzem elmondani az alábbiakat:

Verset ritkán írok és főleg magánhasználatra. Inkább prózában szeretem kifejezni magam. A vers nagyon intim műfaj. A lélek vetkőzése. A bizalom jele. A kiindulás az érdeklődés, majd megfelelő hangulat esetén ebből lecsapódhat valami. Radnóti esetében pl. igyekeztem sorsát és életművét egybefogni s utókora, vagyis a mi mai szempontunkból tekinteni. A verset kiváltó élmény lehet így külső (utazás, évforduló) vagy belső (érzelem, intellektuális). Nézzétek el vétkeimet és oldozatok fel, kérlek.

Radnóti

fény voltál s értelem sötétség honában
beszívtad izmusok bódító illatát
de versed hangja bár érdes mindig saját
éltél és alkottál belső szabadságban

míg szorított bűnös kor kemény ketrece
szellemed messze járt: évezredek vártak
hol költő őseid példáját csodáltad
halhatatlanságuk: műveik remeke

és vallottad mindazt amit egykoron ők
hogy csoda az élet s a szerelem útja
s körötted a halál s szorító rabságod

s eközben mind mélyült versed tiszta kútja
miből merítünk ma hogy álljuk az idők
új szorítását: ez halhatatlanságod

Valletta

Valletta fölött tiszta kék
az ég, mint szemed olykor,
midőn szemem lelkedbe néz,
s a titkát is kibontom.

Valletta tengere is kék,
csak haragos, mert zöldell,
mint mikor szemedből a mély
mérges villámokat lövell.

Valletta fölött ott az ég
s alant a tenger kékje,
szivemben arcod benne ég,
de szemed tiszta kék-e?

Valletta égén kék a fény,
szemed az egem fénye,
s a Vallettáé bár mesés,
nem adnám érte mégse.

Máltai legenda

(Régi költőink modorában)

Egy máltai halászlegény
megpillantott egy sellőt,
szívében fölillant a fény,
s többet nem lelt pihen(n)őt.

Óh, sellőlányka, légy enyém –
sohajtott kérve, halkán –,
szépséged elvakít s a fény
melleidről szívembe harsan.

A sellőt meghatotta bár
az ifjú kérő hangja,
s tetszett is neki a sudár
halászlegény alakja:

Emberlegény, a szíved ódd
– sohajtott búsan vissza –,
szerelem köztünk nem való,
mert más a létünk titka.

De addig kért, beszélt, dalolt
és nevetett az ifjú,
hogy szájuk csókban összeforrt,
s a mindenség lett titkuk.

De még a percben, míg a csók
tartott, a lányból kő lett,
s az ifjú szíve meghasadt,
megértve, mit a nő tett.

Ha csókot vársz, szemével ő
taszít és vonz, mint nemtő,
de lénye más: a szíve kő –
a nő is hideg sellő.

(Valletta tengerpartjának egyik grottájában még pár évvel
ezelőtt is látni lehetett egy sellőformájú követ. Azóta azt
kegyes kezek egy Szűz Mária-szoborral kicserélték.

/Az idegenvezető helytörténeti ismertetőjéből./)

Dennis Freischlad oldala (1) (A verseket fordította: Horváth Tibor)

Sevilla katedrálisának egyik oldala mellett leültem egy padra pihenni. Gyönyörű napsütéses délután volt, de már estébe hajló. Hazamenni korán lett volna, inkább néztem a nyüzsgő tömeget: turisták és helybeliek jöttek-mentek, ettek-ittak az utcára mindenhova kitett asztalok mellett. A pad másik végén egy fiatal ember ült és olvasott. Ezt furcsálltam, hiszen vannak megfelelőbb helyek is olvasásra. Beszélgetni kezdtünk, s kiderült, hogy német, hogy világjáró s hogy írással is foglalkozik. Így volt közös témánk: a versek, a költészet problémái. Mikor elbúcsúztunk, megígérte, hogy elküldi nemsokára (2011. őszén) megjelenő második verseskötetét. Szavának állt, abból valók e versek. A neve e sorok fölött olvasható. A kötet címe: *Ylem (Ősanyag, /ögörögül/)*

Versei először nehezeknek tündek inkább a klasszikusokhoz szokott fülemnek, bár nyelve rendkívül egyszerű, szavai általában hétköznapiak. Szófüzései azonban néha megdöbbenően szokatlanok. Már az első olvasás után éreztem a kihívást, ami belőlük áradt: először csak megérteni, majd magyarul is elgondolni, vagyis lefordítani őket. Az értelmező fordítást aztán követte a formai pontosítás igénye, így lett belőlük műfordítás. Ha merhetem így nevezni őket.

Mik a szerelmesek

Fehér papír

s fölötte a kemény idő
s fölötte a sebzett ige.

Mint zsenge, vibráló fény
mint az örökkévalóság kékje –

mint
a felnövekvő jázmin

a kézírás, a palavessző.

Törékeny tanúságuk:
voltunk is itt s nem is.

Klasszikus

Álmodj Uram napsugárhoz
és a holdhoz hozzá még
testembe erős szellemet:
ezt adja nekem az ég!

De mi való, sosem látszik,
s ha ott fenn egy felhő játszik,
egyensúlyom már megremeg –
arcunk az űr nem őrzi meg.

Járkász csak úgy általában,
fekszik tested egymagában,
s mikor világod elhagyod,
a csend utolsó otthonod.

Kérdezd talán tőlem,
mik a szerelmesek!
Vihar, orkán, sóhaj
vagy csak sok nagy gyerek?

Ki ismeri e lényeket:
lobogó fények égő szókkal.
Sírjunk-e vagy hahotázzunk
együtt az aggódókkal?

Tudod tán merre tartanak
hazát és házat keresve?
Fehér és fájó fénycsomók
szállnak szivükre s idegeikre.

Régi világuk zavaros
csomókban félrevetve,
s ők vinnék sohanapjáig
boldoglétük az egekbe.

De megjön ám időben még
az értelem s belátás,
s tengermélyéből ezredszer
a fuldoklót kirántják.

S ott áll ő pucér-nedvesen,
restelli s tátog mint bálna,
veszni hagyta a szerelem,
de mentő kínját tán bánja.

S miként lehetne zárni jó
tanulással e verset?
Hogy mi a szerelem, ne kérdd:
mert válasz erre nem termett.

Kova László oldala (1)

Tavaszi utazás

A meleg napfény elűzte a fagyot,
langyos a szellő,
kócolja hajam,
simogatja arcom.

Utak szélén sárga krókuszok,
ezer színben az útmenti árok.

Rigó füttyörész,
lebben, reppen a magasba.
Galambpár turbékol.
Szénfekete varjak rakják fészkük a fákon.
Égmagasban pacsirta zengi dalát,
Hívogatja társát.

Minden visszhangzik,
zsong, zizeg.

Hevülés, izzás, érzelem, szerelem...
Ösztönök tobzódnak tavaszi lázban...
Fészkek mélyén piciny fiókák eleségre várnak.

Fák, bokrok, rekettyék...
Ágaikból ragacsos rügyek serkennek.

Darazsak, méhek zümmögnek,
nektárral teli virágokra szállnak.
Erdők mélyén
bocsok, rókakölykök hancúroznak.

Az örök megújulás kavarog, duzzad, árad,
galakszisok távlatában önmagában forog.
Minden növekszik, vibrál, kiteljesedik,
a természet frissül, szépül, színesedik.

Dal, fütty, csicsérgés...
Napsütés, fény, pezsgés, varázs...
Tobzódnak hímek és nőtények,
ugranak bikák,
gömbölyülnek tehének.

Az aszfalton autóm suhan...
Az út mentén pajták, kunyhók, házak...
Romantika.

Szorgosak a parasztok is:
szántanak, vetnek, szerelmesei a földnek.

Az örök világ
veled és velem
galaxisok távlatában kavargó, száguld és forog,
minden vibrál, növekszik, kiteljesedik:
a rét, az erdő, a kert
virágban pompázik.

Te és én...
Egymás mellett ülünk
és hallgatunk.
Megérintem kezéd:
hűvös,
s kérdelem,
mit rejteget nekünk a tavaszba forduló jövő?

Szoknyád

Tipegsz előttem –
már utcahózzát.
Combjaid körül harangozik szoknyád.

Majd bele süketülök a zajba!

Elhagytál

elhagytál

hajad szála még a párnámon hever
takaróm alatt rekedt szépívű tested heve
szobám őrzi illatod

éjjel-nappal hiányzol

magamra hagytál!

bár rövid volt a lét veled
botladozom
létem most céltalan zokog...
fojtogat a kiürült idő
percek, órák, napok, hetek...
kínoznak nélküled

emléked életfogytiglan

vasraverve őrizlek
mint börtön a rabot

Harminchét éves leszek én
(ha megérem)
 éppen
 kétszer,
meglepetés e *körlevél*,
 csaknem
 ékszer,
amellyel magam meglepem,
 s talán
 téged,
egyesületi szegleten
 készült
 mérleg:
hetvennégy évem elszelelt,
 mint egy
 álom,
s egy kis kalandra sose telt,
 szánom-
 bánom,
gazdagság, hírnév, szerelem,
 merre
 jártok?
s mert egyre jobban szeretem,
 az élet
 átok – :
a világ csodás labirintus
 szétte-
 rítve,
akár csábító szépséged,
 s én fel-
 feszítve
szenvedek, tudom, az a virtus,
 megkapni
 mindkettőt
egyszerre, s égni, ha éget,
 kerülni
 temetőt,
s vágyini vidéket,
 mint a
 mesében,
ahol az élet
 sose
 múl ki,
s ott élni véled
 isten
 kezében,
s egész nap együtt
 hancú-
 rozni.

Hasonlatok

Hiányzol, mint meddőnek gyermek,
éhezőnek a jó falat,
és mint akit napjába vernek,
a jó szó, ami simogat.

Hiányzol, mint egy vízesés
a napkiszította földnek,
hiányzol, mint az éles kés
a gyilkosnak s kit ölnek.

Hiányzol, mint a gyógytapasz
a frissen ejtett sebre,
és nem hoz senki már vigaszt,
sem angyal, ördög, sem te.

Úrszonett

voltunk....érezünk....feledtünk....vagyunk....
egysejtű...elem....őskáosz....nagy bumm....
negatív...anti-....és fekete lyuk....
nem tudjuk van-e és hol az agyunk....

és azt sem hol fogunk telepedni....
galaxis....nagy fal....csillagkép....csóva....
értelmet máshol okos keresni....
hajdan is véletlen nyúlt tán a tóba....

s talált meg ott egy gólya....most senki....
száguldunk....fáj....tud még....emlékezni....
voltunk tán egykor Föld bolygón halandó....

kit hívtak....tévesen....homo s.ember....
most majd a mindenség mohón elnyel....
s csak versemben maradsz imádandó....

Messze a mélyben
Kárpátok ölében
ringott a bölcsőd,
ott lettél költő –:
fenyvesek hangja,
csúcsok morajja:
fülelsz a hangra,
varázsos dalra,
messzire hangzik,
mint a sóhajtás,
messzire visz tán,
mint az óhajtás:
magasra törni,
s nemcsak a hegyre,
de a szellemi
Görgényiekre; –
hosszú út várt hát,
de álltad a vártát,
fel-fel a mélyből,
Kárpátok öléből
szellemi fényre,
föl tán az égre,
bár borús: mégis
hazai ég is,
nemzeti s népi,
az az ősrégi,
amelyre néztek,
amelyet kértek,
amelyet féltek
magyari népek –:
ez volt a poggyász,
amelyet hordtál
ifjan és vénen
nem engedted el:
a néped gondja; –
hazád bolondja
lettél tán néha,
de nem engedted
soha a verset
tévútra térni,
az anyaynelvet
rosszul idézni,
mert az a fontos,
mindenki értse,
mit mond a költő,
aki megérte,
hogy aki egyszer
„népet megértet,
egész nemzetet
tovább megéltet.”

Számvetés

Ifjúságodra visszagondolsz:
talán volt – és talán most másutt
más éli, s ott mások a gondok;
neked lezárt, de ott még más út

vezet belőle, s lakják hittel,
és leszakítanak minden rózsát –
a tied hervadt, mert a frisset
éveid sorra letaposták.

Neked más korok jöttek-mentek
fájdalmak, kéjek rádköszöntek,
s közben az élet elrohant –,

de benned megmaradt a forrás,
a láz, a küzdés, a nagy forrás,
s vár még tán más is, mint a hant.

Távolság

Kedves, néha elszomorít,
hogy oly nagy a világ,
te most üdülsz Egyiptomban,
s én járom Ávilát.

Lelkem ezért hozzád száll ma,
de testem itt marad,
kedves, úgy szeretlek téged...
...mint a szép spanyol lányokat.

x X x

Kedves, te tudod: ez tréfa,
s hogy lelkem csak hozzád kiált
– akárhol vagy s bárhol vagyok –
vágódó Ave, *Máriát!*

Akarni

Félsz és kétely

Kételyt
ne érezz
aziránt,
aki szól,
hogy ő fél.

De te félj
attól,
aki szól,
hogy ő nem ismer
kételyt.

Tákolmányok

Azt mondják,
költő az,
aki szavakat
összetákol.

Ez tévedés.

Az költő,
akit a szavak
jól-rosszul
összetákolnak,

ha szerencséje van.

Ha nincs szerencséje,
széttépik.

A következő rövid versecske talán beletalál ebbe a környezetbe, pl. D. Freischlad leghosszabb költeményéhez. A szöveget *Liszt Ferenc* dalszövegei között találtam, s bár „szellemessége” korát tükrözi, talán megér egy percnyi figyelmet.

Charlotte von Hagn (1809-1891) Mi a szerelem?

Költő, a szerelem
mi is, ne titkold, kérlek!
Az, amikor sóhajt a lélek.
Költő, mi is a csók,
nekem eláruld!
Minél kurtább,
annál nagyobb a kárunk.

Nálad akarok lenni
hirtelen munkám közepén
el akarok tűnni
s nálad elrejtőzni

Semmi mást csak nálad
közelebb mint kéz a kézben
szorosabban mint száj a szájon
akarok nálad lenni

És gyengéd lenni hozzád benned
csókolni téged kívül
és simogatni belül
csak így meg úgy és másképp is

És belélegezni akarlak
örökké belélegezni téged
mind mélyebben és mélyebben
inni és soha kilélegezni

De azért közben távolabbra is húzódni
hogy láthassalak
egy-két arasznyi messzeségből
majd tovább csókolni téged

Csak az, ami

Szamárság
szól az ész
csak az ami
szól a szerelem

Csak bajt hoz
szól a sejtés
csak szívfájás
szól a rettegés
reménytelen
szól a megértés
Csak az ami
szól a szerelem

Szánalmas
szól az önértet
felelőtlen
szól az önérdék
kivihetetlen
szól a gyakorlat
csak az ami
szól a szerelem

AZ ÍNYENCEK OLDALA. Egy vers több fordításban. Jó szórakozást az összevetéshez.

AZ EREDETI: Louise LABÉ. (1524-1566) *Sonnet XVIII*

Rainer Maria RILKE fordítása:

Baise m'encore, rebaise moy et baise:
Donne m'en un de tes plus savoureux,
Donne m'en un de tes plus amoureux:
Je t'en rendray quatre plus chaus que braise.

Küß mich noch einmal, küß mich wieder, küsse
Mich ohne Ende. Diesen will ich schmecken,
In dem will ich an deiner Glut erschrecken,
Und vier für einen will ich, Überflüsse

Las, te pleins tu? ça que ce mal j'apaise,
En t'en donnant dix autres doucereus.
Ainsi meslans nos baisers tant heurus
Jouissons nous l'un de lautre à notre aise.

Will ich dir wiedergeben. Warte, zehn
Noch glühendere, bist du nun zufrieden?
O daß wir also, kaum mehr unterschieden,
Glückströmend ineinander übergehen.

Lors double vie à chacun en suivra.
Chacun en soy et son ami vivra.
Permet m'Amour penser quelque folie:

In jedem wird das Leben doppelt sein.
Im Freunde und in sich ist einem jeden
Jetzt Raum bereitet. Laß mich Unsinn reden:

Toujours suis mal, vivant discrettement,
Et ne me puis donner contentement,
Si hors de moy ne fay quelque saillie.

Ich halt mich ja so mühsam in mir ein
Und lebe nur und komme nur zur Freude,
Wenn ich, aus mir ausbrechend, mich vergeude.

FRANYÓ Zoltán fordítása:

HORVÁTH Tibor fordítása (a)

No, csókolj még, és csókolj újra, jobban,
Egy csókot adj, mely mindnél kéjesebb
Azt add, amely legszenvedélyesebb –
Cserébe négy jut, égő, szinte lobban,

Óh, egyszer még és újra csak: csókolj!
ne végezd soha már, most érezem
perzselő forróságod, szenvedjem
százszor száz égető-fájó csókod,

Kevesled? Tíz mást adok még titokban,
Ez enyhít – így lesz éjünk egyre szebb,
A csókunk így vegyül még édesebb
Gyönyörben, és szívünk egymásba dobban.

s ha többet: kamattal kapod vissza,
forróbbakkal: légy megelégedve,
s énünk így egymásba beléveszve,
a boldogságot a lelkünk issza.

Így él mindegyik kettős életet,
Mely önmagunk s szerelmünk léte lett.
Bocsásd meg, Ámor, torz, bolond beszédem

Nekünk az élet így megkettőzik:
otthonunk lesz magunkban s egymásban.
Szavam balga tán: e látomásban

A józanság nekem már nem gyönyör,
Az boldogít, ha féktelen kitör
A fojtott szenvedély, s én már nem érzem.

énem, ki makacsul bent rejtőzik,
feléled, mert öröm akkor éri,
ha kitörhet és magát fecserli.

L. Labé a világirodalom egyik legismertebb költője. Főleg szerelmi szonetteket írt. Közismert az **Ó**-k szonettje (*Ó, elfordult tekintet...*). De a fentiben is jól láthatjuk tökéletes művészetét. A rímképletet Franyó végig megtartotta, s a quatrínokban tartalmilag is pontos, a tercínákban viszont nem ad ellentétet, hanem fokozza a szerelmi szenvedély ábrázolását (a m'Amour egyszerű megszólítás, nem Ámor). A másik két fordítás, mint az eredeti is, itt visszafogottabb: pusztán az én kiszabadulásáról szól a test és a konvenciók börtönéből. Rilke meglehetősen szabadon jár el, s nyomán alulírott is, de van egy hűségesebb változatom is (l.11.o.). De ezt talán jobban szeretem

L. LABÉ. XVIII. szonett (Horváth T. fordítása /b/)

Csókolj megint és újra s ismét csókolj,
azt add most, ami a legízesebb,
s utána azt, mi a legszívesebb,
s mindegyikért négyet adok és: jókor!

Panaszkodnál? Kibékit újabb csókom,
elborítlak: jön tíz még tűzesebb,
életünk így lesz percről percre szebb,
s egyé válunk végül a millió csóktól.

Nyerünk magunknak így egy másik életet:
mindkettőnké saját, s a másik léte lesz.
És ha butaságot is gondolok:

Elhidd: rossz így nekem magamba zárva,
de boldog leszek tudva s arra várva,
hogy majd benned magam kitombolom.

x x x

Kova László. Veled

Ha együtt vagyunk,
ránk dermed a csönd,
fagyos hókunyhóban meztelen vergődünk,

Hallgatsz,
én is némán szenvedek

Nézlek,
csodállak,

s megőrjít
a combjaid közé rekedt
jeges csönd.

Horváth Tibor. Felismerés

Szerettelek,
elkészt vándor,
mögöttem az élet,
előttem még pár sor
könyvében tán vár rám,
és mint aki árván
maradt a földön sírva,
szerettelek,
mert így volt megírva,
és az is, hogy te ne szeress engem,
éltem,
tehát ezt is elviseltem,
s „elzengett az őszi, boros ének”,
nemsokára vége a mesének:
a szerelem földi luxus, égi
lényünk azt már nem igényli.

Horváth Tibor. No hay caminos.....

hiába évek sátora
hiába tested mámore
hiába kérés szó ima
elzeng az Ave Mária
nyakamon szorul az iga
s mi hátra van: kálvária
minden utam hozzád
te örök Canossám
vétkeimért verés
vágyakért büntetés
életemben öröm
ha volt most bűnhödöm
veled sújt a végzet
soha elérni téged
út mely nem visz csak ámít
kit kábítószer kábít
ne kérdd ne tudd a célját
csak önmagadba nézz hát
és menj akárha kín vár
egyedül **hay que caminar***

*Ez a felirat egy Toledo melletti kolostor falán olvasható. Valószínűleg a Santiago da Compostella felé haladó zarándoklással van összefüggésben. Jelentése: *Út/ad/ nincs – menned kell!*

RÁADÁS ÍNYENCEKNEK (Az internetből. A magyar fordítók neve nélkül. A sajátomat l.: 9.o.)

<u>Erich FRIED.</u> Was es ist	Az, ami (Ford.: ?)	Az, ami (Ford.:?)	Pont az ami (Ford.:?)
Es ist Unsinn sagt die Vernunft Es ist was es ist sagt die Liebe	Képtelenség mondja az értelem Az, ami mondja a szeretet	Badarság, mondta az Értelem. Az, ami, mondta a Szerelem.	Értelmetlen az értelem szerint Ez pont az ami A szeretet szerint
Es ist Unglück sagt die Berechnung Es ist nichts als Schmerz sagt die Angst Es ist aussichtslos sagt die Einsicht Es ist was es ist sagt die Liebe	Szerencsétlenség mondja a számítás Csak fájdalom mondja a félelem Kilátástalan mondja a belátás Az, ami mondja a szeretet	Szerencsétlenség, mondta a Számítás . Nem több, mint Bánat, mondta a Félelem. Kilátástalan, mondta a Belátás. Az, ami, mondta a Szerelem.	Szerencsétlenség a számítás szerint Semmi más csak fájd- a félelem szerint /lom Kilátástalan a belátás szerint Ez pont az ami A szeretet szerint
Es ist lächerlich sagt der Stolz Es ist leichtsinnig sagt die Vorsicht Es ist unmöglich sagt die Erfahrung Es ist was es ist sagt die Liebe	Nevetséges mondja a büszkeség Könnyelműség mondja az elővigyáza- Lehetetlen / tosság mondja a tapasztalat Az, ami mondja a szeretet	Nevetséges , mondta a Büszkeség. Könnyelmű, mondta az Óvatosság. Lehetetlen, mondta a Tapasztalat. Az, ami, mondta a Szerelem.	Nevetséges a büszkeség szerint Könnyelműség az óvatosság szerint Lehetetlen a tapasztalat szerint Ez pont az ami a szeretet szerint
Ce qu'il est (Trad.: A.G.Sturm)	Quello che è (Trad.:T.Grove)	Lo que es (Trad.:Lulu)	What it is (Trad.:M.Kaldenbach)
Il est absurde Dit la raison Il est ce qu'il est Dit l'amour	Non ha senso dice la ragione È quello che è dice l'amore	Es una tontería Dice la razón Es lo que es Dice el amor	It is nonsense says reason it is what it is says love
Il est une calamité Dit le calcul Il n'est rien que de la Dit l'angoisse / peine Il est désespérant Dit l'intelligence Il est ce qu'il est Dit l'amour	È una sventura dice il calcolo Non e altro che dolore dice l'ansia È senza speranza dice l'intuizione È quello che è dice l'amore	Es una desgracia Dice el cálculo No es nada sino dolor Dice el temor No tiene perspectivas Dice el entendimiento Es lo que es Dice el amor	It is bad luck/misfortune says calculation It is nothing but pain says fear It is hopeless says insight It is what it is says love
Il est ridicule Dit l'orgueil Il est étourdi Dit la prudence Il est impossible Dit l'experience Il est ce qu'il est Dit l'amour	È ridicolo dice l'orgoglio È sventato dice la prudenza È impossibile dice l'esperienza È quello che è dice l'amore	Es ridiculo Dice el orgullo Es insensato Dice la precaution Es imposible Dice la experiencia Es lo que es Dice el amor	It is ridiculous says pride it is careless says caution it is impossible says experience It is what it is says love